

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ Z.**, so sídlom v M., zastúpeného v dovolacom konaní JUDr. P. D., advokátom v B., **2/ Českej republiky, Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Rašínovo Nábřeží č. 390/42, Praha, proti odporcovi **Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Mierová č. 19, **o určenie neplatnosti Dodatku č. 1/2000** ministra hospodárstva Slovenskej republiky z 11. mája 2000, vydaného pod č. 2139/2000-1000-010, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 11 C 185/2002, o dovolaní navrhovateľa 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. januára 2009 sp. zn. 9 Co 325/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin (súd prvého stupňa) rozsudkom zo 1. júla 2008, č.k. 11 C 185/02 – 367 návrh na určenie neplatnosti Dodatku č. 1/2000, vydaného 11. mája 2000 ministrom hospodárstva Slovenskej republiky zamietol z dôvodu nepreukázania nalievavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., zdôrazniac zároveň aj skutočnosť, že podaný návrh nežiada priamo určiť existenciu či neexistenciu práva, resp. právneho vzťahu; odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Žiline (odvolací súd) na odvolanie navrhovateľov 1/, 2/ rozsudkom z 15. januára 2009 sp. zn. 9 Co 325/2008 potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nedostatku nalievavého právneho záujmu navrhovateľov podľa § 80 písm. c/ O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ 1/. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tvrdil, že došlo k odňatiu mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Odvolaciemu súdu vytýkal, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, keď podľa dovolateľa neboli pre to splnené zákonné podmienky, lebo odvolanie bolo podané pred 15. októbrom 2008. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal to, že vo svojom odôvodnení poukazuje na § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. v znení účinnom dňom 15. októbra 2008 a že nevyzval navrhovateľov podľa § 213 ods. 2 O.s.p., aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Namietal, že odvolací súd sa náležite nezaoberal otázkou preukázania naliehavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c/ O.s.p., a tvrdil, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, keďže v odvolaní naliehavosť právneho záujmu videli aj v tom, že chcú uplatňovať nárok na náhradu škody z titulu nezákonného postupu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, majúc za to, že vyhovenie určovaciemu návrhu má účinky uvedené v § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.

Navrhovateľ 2/ vo vyjadrení k dovolaniu sa s jeho obsahom stotožnil.

Odporca vo vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku

ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovoláním navrhovateľa 1/ je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia ani jednej z uvedených väd však dovolacím súdom v konaní zistená nebola.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd (navrhovateľ 1/ o. i. vytýkal dovolaciemu súdu, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia a tiež dôvodil že došlo k chybnému posúdeniu nesplnenia podmienok určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O. s. p. a že tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom), dovolací súd sa osobitne zameril na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola navrhovateľovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver neodročovaného pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Z obsahu dovolania vyplýva, že podľa dovolateľa odvolací súd svoj rozsudok nemal 15. januára 2009 vyhlásiť bez nariadenia pojednávania, lebo odvolanie bolo podané pred 15. októbrom 2008. Tento názor nie je správny. Podľa § 372p O. s. p. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 15. októbra 2008) na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak (ods. 1); prokurátor môže podať návrh na začatie konania podľa § 35 ods. 1 písm. f/ iba v právnych vzťahoch, ktoré vznikli po 14. októbri 2008 (ods. 2). Uvedené ustanovenie upravuje režim pôsobenia novej právnej úpravy - zákona č. 384/2008 Z.z. (lex posterior) a starej právnej úpravy (lex priori). Generálnym pravidlom je, že *nová právna úprava sa vzťahuje aj na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 384/2008 Z.z., t.j. pred 15. októbrom 2008*. Prelomením tejto zásady je odsek 2, ktorý súvisí s doplnením dôvodov, keď môže podľa § 35 ods. 1 písm. f/ O.s.p. podať návrh na začatie konania prokurátor (ak ide o vyslovenie neplatnosti prevodu alebo prechodu vlastníctva alebo o určenie vlastníctva a pri prevode alebo prechode vlastníctva boli porušené ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu). Z tohto dôvodu môže prokurátor podať návrh na začatie konania iba v právnych vzťahoch, ktoré vznikli po 14. októbri 2008. *V zmysle § 372p ods. 1 O.s.p. sa preto ustanovenie § 214 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 použije aj na odvolacie konania, ktoré začali podaním odvolania pred 15. októbrom 2008* (porovnaj tiež stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Cpj 7/2010 z 19. apríla 2010).

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,

c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008).

Keďže nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie (odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa), súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania a prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej na pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem, t.j. neboli dané dôvody pre nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008) rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania. Postupom odvolacieho súdu plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom od 15. októbra 2008) nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti navrhovateľa pred súdom konať. Odvolací súd neaplikoval § 214 O. s. p. v už neúčinnom znení, z ktorého stavu (znenia) vychádza zjavne argumentácia dovolateľa spojená s tvrdením o odňatí možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal ako odňatie možnosti konať pred súdom, že vo svojom odôvodnení poukazuje na § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. v znení účinnom dňom 15. októbra 2008, hoci nevyzval navrhovateľov podľa § 213 ods. 2 O.s.p., aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili, ani táto námietka neobstojí.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. účinného od 15. októbra 2008, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vo svojom rozhodnutí (odôvodnení) postupoval v súlade s citovaným ustanovením a plne sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. Pokiaľ navyše citoval vo svojom odôvodnení § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. v znení účinnom dňom 15. októbra 2008, nešlo o prípad, keď odvolací súd je toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, teda nebolo ani potrebné vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Takéto doplnenie na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia o ďalšie dôvody v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. účinného od 15. októbra 2008 nie je prípadom toho, že odvolací súd je názoru, že sa

na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci použité nebolo a je rozhodujúce pre rozhodnutie veci, kedy má povinnosť vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili; išlo v tejto právnej veci jednoznačne len o doplnenie v zmysle cit. § 219 ods. 2 O. s. p., ktoré nijako nespochybnilo správnosť právneho záveru súdu prvého stupňa a nebolo s nim v rozpore.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nezaoberal obsahom odvolania v potrebnom rozsahu, treba uviesť, že ani táto námietka neobstojí. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí (odôvodnení) postupoval v súlade s citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, navyše poukázuc na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia na ďalšie dôvody. Správnosťou právneho záveru nižších súdov sa dovolací súd nezaoberal (keďže absentuje prípustnosť dovolania). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2 O. s. p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa.

Podľa dovolacieho súdu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu teda vadou vytýkanou dovolateľom netrpí, je dostatočne odôvodnený a preskúmateľný, skrátka spĺňa požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. (§ 211 ods. 2 O. s. p.) kladené na odôvodnenie rozsudku.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999] tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. *Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia*“.

Dovolací súd je názoru, že odvolací súd a súd prvého stupňa dostatočne odôvodnili svoje rozsudky vo veci samej – vysvetlili dôvod, pre ktorý bola zamietnutá určovacia žaloba, spočívajúci v chýbajúcom naliehavom právnom záujme navrhovateľa (navrovaťel'ov) na tejto určovacej žalobe v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p., zdôrazniac zároveň aj skutočnosť, že podaný návrh nežiada priamo určiť existenciu či neexistenciu práva, resp. právneho vzťahu.

Navrhovateľ 1/ v dovolaní tiež namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) v otázke existencie naliehavého právneho záujmu, ktorý vyžaduje § 80 písm. c/ O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

K tejto námietke je treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje tzv. zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenie dovolateľa bolo opodstatnené (dovolací súd sa ním z tohto aspektu

nezaoberal), ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.; obdobný záver platí aj v prípade tzv. inej vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa 1/ podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi 1/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd však odporcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30.novembra 2010

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta